

JOURNAL OF SOCIAL AND HUMANITIES SCIENCES RESEARCH (JSHSR)

Uluslararası Sosyal ve Beşeri Bilimler Araştırma Dergisi

ISSN:2459-1149

ArticleType
BookReview

Received / Makale Geliş
19.08.2020

Published / Yayınlanma
07.10.2020

<http://dx.doi.org/10.26450/jshsr.2082>

Dr. Saffet KARAYAMAN
Milli Eğitim Bakanlığı, Okul Müdürü- İstanbul / TÜRKİYE

Citation: Karayaman, S. (2020). Kırk Artı Kırk. *Journal of SocialandHumanitiesSciencesResearch*,7(60), 2789-2793.

“KIRK ARTI KIRK” İbrahim Soylu

Babıali Kültür Yayıncılığı, 2018, 324 sayfa.

Editör: İbrahim Cebeci
ISBN:978-605-9059-688
1.Baskı

“Milli Eğitim Bakanlığında en aktif görev okul müdürlüğüdür. Eğitim mutfağının başında o vardır. Siz istediğiniz kadar en mükemmel kanunları, yönetmelikleri, tüzükleri genelgeleri çıkarın fark etmez! Çünkü bunları planlayacak, uygulayacak ve denetleyecek olan okul müdürleridir. İstenen ürün hiç çaresiz onun elinden çıkacaktır.” (Soylu; 2018:291)

Milli Eğitim sistemi içerisinde 40 yıl görev yapıp emekliye ayrılan bir eğitimci; İbrahim Soylu... Mesleki yaşamının büyük bir kısmını okul müdürü olarak geçirmiş, İl Milli Eğitim Disiplin Kurulunda Okul Müdürü üye olarak görev almış, eğitim şurasında aktif görev almış tecrübe yığını bir uygulamacı. Tamamen uygulamada, birebir eğitim sürecinin mutfağında bulunmuş bir uygulamacı.

İbrahim Soylu, 1953 yılında Adana Bahçe’de doğmuş, liseyi bitirdikten sonra dil öğrenmek için Almanya’ya gitmiş ve orada geçimini tamamen çalışarak kendisi sağlamış, çalışkan, gayretli bir kişilik. Üniversite eğitimi için yurda dönüyor ve İstanbul Üniversitesi coğrafya bölümünü okuyor, 1978 yılında öğretmenliğe başlıyor. 40 yıl öğretmenlik ve eğitim yöneticiliği yaptıktan sonra 2018’de emekli olmuştur. Yeni başlayan bir okul müdürünün, yazarın 40 yıllık kamu yaşamındaki deneyimlerini dikkate alması halinde, her yılına 40 artı 1 olarak devam edeceğini ifade etmektedir. Yani Amerika’yı keşfetmek için onca zahmete gerek olmadığı, zaten keşfedilip yolunun, konununun belirlendiği metaforu ile kitabın adını açıklamak mümkündür.

Yazar, başkaca bir kitap yazmamıştır. Aslında edebiyatçı ya da akademisyen de değildir. Fakat eğitim yöneticiliği bilim alanın baş aşçısıdır. Alandaki yüzlerce akademisyenin ürettiği bilgi, tez ve kuramsal çalışmaların ulaşmak istediği, çözmek, incelemek istediği, bir diğer ifadeyle “gizemin” yaşayıcısı, baş aktörü, uygulayıcısıdır. Bu itibarla alandaki akademik dünya için de oldukça değerli bir çalışmadır. Ülkemizde de önemli eserler; Batıda yaygın bir yazın türü olarak (bookreview) yer alan kitap incelemesi yöntemi ile gündeme taşınmalıdır (Şişman, 2005). Eğitim yönetimi üzerine kitaplar tezler vb. yazan ancak eğitim yöneticiliğini bırakın, hiç öğretmenlik dahi yapmamış akademisyenlerin, öncelikle bu kitabı okumaları ve bunun gibi deneyimleri içeren ürünlerle haşır neşir olmaları önerilir. Eğitim yönetimi biliminin genel sorunu, uygulama ile teorinin birbirinden uzak olmasıdır. Bu tür eserlerle uygulama ile teori arasındaki makas kapatılmalıdır.

Akademik yayınlar belirli bir profesyonellik, şekil ve içerik açısından bir takım kurallara bağlı olarak kaleme alınır. Dolayısıyla akademik kitapların eleştirilerinin yapılmasının daha kolay olduğu söylenebilir. Eğitim yönetimi alanında, genelde bu tür kitaplar bilimsel dergilerde yer bulur. Amatör

ruhla yazılan, ancak gerçeğin tam ortasından sızmış örnek olaylarla dolu kitapların ise pek farkında olmayız. Oysa akademik çalışmalara da kaynak niteliğindeki bu birincil yaşanmışlıklardan oluşan eserlerin daha çok tanınır, bilinir, okunur olmasının gayeye daha çok hizmet edeceği umulur. En basiti ile sorunların farkındalığını sağlar. Tüm bu nedenlerle İ. Soylu'nun Kırk Artı Kırk adlı kitabı ele alınmıştır. Yazarın da okul müdürü olması bunda etkilidir. Anlatıların reel sorun tanımlarını içerdiği görüldüğü için bilinirliğinin yarar sağlayacağı umulmuştur.

Neden kitap eleştirisi değil de kitap incelemesi? Yazar; akademik bir metin yazmamış, bilimsel bir tez sunmamıştır. Aslında bir bakıma da özel hayata ait bir yazıdır. Akademik iddiası olmayan bu yazının eleştirisini yapmanın uygun olmayacağı düşünülmüş ve iş bu yazı, "Kitap İncelemesi" olarak isimlendirilmiştir. Bununla birlikte yine de bazı noktalarda eleştiri ve öneriler de getirilmiştir. Bu sayede yeni baskılara, yeni yazarlara bir katkı sağlanması amaçlanmıştır.

Yazar; kitabında, yaşamında karşılaştığı ilginç, öğretici ve tuhaf yaşanmışlıkları bir eğitimci gözüyle birkaç sayfalık hikayeler halinde aktarmaya çalışmıştır. Bu öykülerin bir kısmı öğretmenlik yaparken yaşadıklarından, bir kısmı okul müdürlüğü yaparken karşılaştığı durum ve olaylardan, bir kısmı ise sivil yaşamında başından geçen olaylardan oluşmaktadır. Öykü tarzında anlatımların yanı sıra yer yer eğitimle ilgili düşüncelerini, bizzat öğretmenlik ve okul müdürlüğü tecrübesiyle ifade etmektedir. Örneğin: "Ben olsam anayasayı şöyle yazardım: Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) Disiplin Yönetmeliği şöyle olmalı, teftiş sistemi rehberlik odaklı olmalı." gibi. Bu fikirler, işin mutfağında olan birinden geldiği için MEB bürokrasisi ve kanun koyucular için de bir kaynak niteliğindedir.

Kitabın büyük bir kısmı okul müdürlüğü tecrübelerini içermektedir. Kitabı okuyan bir okul müdürü; anlatılan öyküyle öylesine özdeşleşecektir ki pek çok öykünün neredeyse aynısını yaşamış olduğunu görecektir ve yalnız olmadığını, yıllardır aynı tas aynı hamam sözlerini mırıldanacağından emin olacaktır. Bu kitap, okul yöneticisi olmak isteyenler için de öncelikle okunması gereken bir eserdir. "Kazın ayağının öyle olmadığını", bir yığın tecrübe ile yıpranarak öğrenmektense, bu yıpranma, kırma dökme işini en hafifçe atlatmak için önceden az da olsa fark etmeyi, empati yapıp müdür gözüyle bakabilmeyi sağlayacaktır.

Yazar, okul müdürlüğünün yanında, Milli Eğitim Şurası gibi önemli bir kurulun İstanbul, bölge ve genel toplantılarında aktif görev almış bir kişidir. Bunun yanında 4483 Sayılı Yasa kapsamına giren soruşturmalarda muhakkik olarak görev almıştır. Milli eğitim içi yüzlerce idari soruşturmalarda görev almış, tahkikat yapıp dosya düzenlemiştir. Kitabında bu görevleri ile ilgili örnek olaylara yer vermiştir. Türkiye Cumhuriyeti eğitim tarihinde önemli yer tutan kurum, mekan ve oluşumlarla bir şekilde yolu kesmiş, anlatılarında dönemselsel bir tarihi durum fotoğrafı çekmiştir. 12 Eylül darbesinin getirdiği değişim ve topluma yansımalarını birebir hissetmiş ve kitabında aktarmış. Özellikle darbe yıllarını aktarma diye bir kaygısı yok ancak, yaşadığı olaylarda ister istemez sürecin etkileri yalnız bir şekilde yansıtılmış. Türk eğitim tarihinde çok tartışılan konularda, kritik kararların alınmasında, siyasi süreçlerin ve fraksiyonların izi görülebilmekte. Örneğin, ilköğretim nasıl olmalı pasajında, ilköğretimin kesintisiz 8 yıl olması sürecindeki ideolojik izler görülebilmektedir (Soylu, 2018: 194-197). Burada yazar aslında ideolojik bir kaygı gütmeyen ve bunlara odaklanmadan yaşanmışlığını aktarmıştır. Tam da bu noktada, yazının ve genel olarak kitabın önemi daha da artmaktadır. Bu durum kitaba nesnellik katmaktadır.

Kitap, eğitim yöneticisi adaylarına ve bu konuda lisansüstü çalışma yapılan derslerde mutlaka ele alınmalıdır. Kitaptaki öykülerde, sen olsan ne yapardın tarzı örnek olay incelemeleri, açık uçlu müzakereler, grup tartışmaları yapılmalıdır. Böylelikle sahadaki olaylar hakkında bir aşinalık, empati ve uygulama pratikleri kazandırılabilir. Pek çok lisansüstü eğitim yönetimi programlarında örnek olayların bulunmasında dahi eksiklikler olduğu inkâr edilemez.*

*Geçmişte bir üniversitenin eğitim yönetimi denetimi doktora programına özel öğrenci olarak katılmıştım. Sınıfta yaklaşık 10 kişiydik. Bunlardan ikisi Milli Eğitimde birkaç yıllık İngilizce öğretmeni, 4 tanesi araştırma görevlisi (lisanstan sonra çalışma deneyimi olmayıp dil bildiği için üniversitede kalan), diğer birkaçı üniversite öğretim görevlisi ve özel okulda İngilizce öğretmendi. Okul müdürü olarak sadece ben vardım. Ben de kayıt şartlarını sağlayamadığım için özel öğrenci idim. Eğitim yönetimini yani okulun sevk ve idaresini ne zaman konuşuruz diye iki yıla yakın bekledim. Anlatılan ders içeriği sahadan o kadar uzaktı ki; okulumun idaresinde karşılaştığım sorunlar abes ve ilgisiz kalıyordu.

Yazar, kitabında yüzü aşkın kısa öykü ve anlatıya yer vermiştir. Kitapta açık ve anlaşılır bir dil kullanılmıştır. Polemikçi bir üslupla kaleme alınan kitapta, sürükleyici ve başarılı bir anlatım kullanılmıştır. Örnek olayların anlatılması ve sonucunda da eğitimle genel manada bağlantı kurularak çıkarımlarda bulunulmaktadır. Kitap, uygulamadaki sıkıntılara değinmiş; teorinin, uygulamanın çok uzağında olduğunu, sahayı bilmeden uzaktan tek tip mevzuatla eğitim içinde kolaylık ve verim alınamayacağını, hatta mutfak dışında uzaktan yazılıp çizilen kanun ve yönetmeliklerin sorunları çözmediğini gözler önüne sermektedir. Yazar, “*sahada olmanın bir farkı daha*” başlığı altında; bürokratlar, kanun koyucular için, uygulamadaki kişilerin ne denli önemli oldukları olduklarını gayet güzel bir şekilde örneklendirmiştir(Soylu, 2018:196).

Kitap bir temasal gruplama veya temel bölümlere ayrılmamıştır. Yazar anlatılarını ya da fikirlerini başlıklar halinde birkaç sayfa ile bölüm bölüm sıralamıştır. Ancak kitap, yine de tema bakımından şu şekilde gruplandırılabilir:

- 1- Yazarın öğretmenlik hayatı ve genel olarak eğitim ile ilgili anlatıları,
- 2- Çeşitli dergi ve gazetelerdeki yayınlanmış yazıları,
- 3- Öğrencilik ve meslek dışı yaşamına dair anektodları,
- 4- Evrensel ve ülkesel sorunlara ilişkin genel yazılar,
- 5- Okul müdürlüğüne ilişkin yazılar,
- 6- Yaşama dair kıssalar, yurdum insanı hikayeleri.

Kitap, “Okumadan Geçme” başlığıyla başlamakta. Yazar, önsöz niteliğindeki bu başlangıçta, bu kitabı neden yazdığını açıklamaya çalışmıştır. Tecrübenin önemini vurgulayarak, meslek hayatında geçen kırk yıl içerisinde edindiği tecrübelerin heba olmaması için kitabı yazdığını vurgulamıştır. “*Kamuda çalışarak edindiğim tecrübeler, özel mülkiyetimde olmadığı, mutlaka paylaşılması gerektiği için yazdım*” cümlesi ile farklı bir yaklaşım ortaya koymuş ve tartışılması gereken bir konu ortaya atmıştır (Soylu, 2018: 9-10). Kamu görevlisinin yaşadıkları yalnızca kendisine mi aittir? Yoksa kamu eliyle iş gördüğü için, bu yaşanmışlıklar kamunun da ortak mirası mıdır? Kitabın son kısmında ise Şeyh Edebali’nın öğüdüne, Richard Templar’ın The Rules of Life isimli kitabından tavsiyelere, yakın çevresi ve arkadaşlarının kendisi için dilek, temenni ve teşekkürlerine yer vermiştir.

“*Değişim, tıpkı havuza atılan bir taşın dalgaları gibidir; dışarıdan içeriye doğru değil, içeriden dışarıya doğrudur.*”(Soylu, 2018: 85)

Kitabı bir kişisel gelişim kitabı olarak da gördüğümüzü söyleyebiliriz. Zaman zaman David Goleman’ın Duygusal Zeka, İşyerinde Duygusal Zeka¹ adlı kült eserleri akla gelmektedir. Bir yaşam hikayesi olması nedeniyle Kelebeği² hatırlıyoruz. Temalara ayrılıp birbirlerinden ayıklanması halinde farklı kitaplarda toplanabilir. Yine Goleman’ın Duygusal Zeka kitabındaki gibi, okul müdürlüğüne ilişkin hikayelere tartışma bölümleri eklenmesi halinde eğitim fakültesi ve eğitim yönetimi enstitülerinde önemli bir kaynak olarak ele alınabilir. Kitabın güzel yanı, yazarın kendisini de eleştirebilmesidir. “*Şimdi baktığında öğrenciye ceza verip okuldan atarak onların suça karışmasının önlenemediği gibi, daha olumsuz ve savunmasız durumlara düşmesine yol açıldığını*” ifade etme açık sözlülüğünü görmekteyiz.

Kitap aslında bir eğitimci rehberi olarak ele alınabilir. Her ne kadar amatör bir çalışma gibi algılsa da, yazarın bilimsel yöntemlere de hakim olduğu görülmektedir. Verdiği bilgiler pratik bir şekilde bilimsel araştırma metotlarına da uygun olarak elde edilmiş sağlıklı verilerden oluşan bilgileri sunmaktadır (Soylu, 2018: 207-208). Bu durum, yazarın bilimsel araştırmalara da yatkınlığını göstermektedir. Yazıların içeriğinden, yazarın iki yüksek lisans bitirdiğini görmekteyiz (Bir Bilim Adamının Çöküşü)(Soylu, 2018: 201-204). Bu durum, kitabın içeriğinin kalitesini de yükseltmektedir.

¹ Duygusal Zeka adlı kitabı yazıp duygusal zeka kavramını tüm dünyada tanınmasını sağladığı iddia edilen yazar. Goleman’ın kitabı Varlık Yayınları tarafından Türkçeye çevrilmiş ve 17. Baskısını yapmıştır. Yine Goleman İşyerinde Duygusal Zeka isimli bir kitap daha yazmış ve tüm dünyada çok okura ulaşmış kült bir eser olarak refere edilir.

² İşlemediği bir cinayetten, müebbet kürek cezasına çarptırıldığı sıra, HenriCharrière’in özgürlük mücadelesinin bir ifadesi olarak doğdu Kelebek adlı biyografik roman. Dünyada çok sayıda okuyucuya ulaşmıştır. Ülkemizde Epsilon Yayınları tarafından basılmıştır.

Yazar anekdotları ile devam ederken, aralarda çeşitli kıssalara, anonim hikayelere de yer vermiştir (Yeşili Yukarı Gelsin)(Soylu, 2018: 211-213), (İnsan Hakları Diye Diye)(Soylu, 2018: 214-215)... Bu durum bir zenginlik olarak görülebilse de konu ve tema bütünlüğü sağlanamamıştır Yazarın bu eklemeleri bir gazetede yayınladığı yazılardan oluşmaktadır.

Eğitim sistemimizin temel sorunu şu şekilde özetlemektedir ki bu çok değerli bir tespittir: *“Teorisyenler sistemi kuruyor, siyasetçiler karar veriyor, uygulamacılar emrediyor, uygulayıcıların görüşlerine ise yer verilmiyor”*(Soylu, 2018: 217). Burada uygulamacılar yerine bürokratlar denmesi daha yerinde olacaktır diye düşünmekteyiz. Öte yandan yer verilen kıssaların öğreticiliği de yabana atılamaz. Biri sağlam, ötekisi çatlak iki su testisi ile su taşıyan kişi; her seferinde suyun yarısını yerlere döktüğü için üzülen testiye şöyle dediği aktarılmıştır: *“Sen hiç üzülme, senin döktüğün yerlerde çiçek tohumları ektim, onları suluyorsun. Bir süre sonra senin güzergâhın rengârenk çiçeklerle dolacak.”* (Soylu, 2018: 257).

“Önceki yıllarda, öğrencilere alkol ve uyuşturucunun zararları konusunda pek çok seminer verilirdi. Ancak bunların bir tür tanıtıma neden olduğu düşüncesi ile ben de bir okul müdürü olarak, bunlara karşı çıkardım ancak yalnız kalırdım.” Yazar, görev yaptığı okulda bu tür bir semineri değerlendirmiş, konuşmacı ile sohbetinden ve seminerle ilgili görüş alışverişinde bulunduğu bahsetmektedir. Metnin son kısmında ise, televizyonda benzeri bir haberi izleyen kızının, “Baba herkes kullanıyor, ben niçin kullanamıyorum” sorusuna uzun süre cevap veremediğini yazmaktadır (Kaş Yaparken Göz Çıkarmak)(Soylu, 2018: 221-222). Pek çok öğrenci veli problemlerinde rehber öğretmenin baş aktör, işin içinde olması gereken, çözüm için öneriler geliştiren en önemli paydaş olması beklenmektedir. Ne yazık ki hiçbir anekdotta rehber öğretmenden bahsedilmemiştir. Yazarın rehber öğretmenlere karşı bir önyargısının olduğuna dair en ufak bir emare de görülmemektedir. Onu etkileyen, sorunların çözümünde iz bırakan bir rehber öğretmen olsa idi, onlarca öğretmen isminden bahsederken mutlaka ondan da bahsederdi. Bu örnek olayda da öncelikli olarak rehber öğretmenlerin işin reklam ve tanıtım kısmına odaklanıp bu tür seminerlere müdahil olmaları umulur. Esasen bir müdürün okul kültürü oluşturmada, davranış düzeltmede en büyük ortak kaygıyı taşıyan ve bu amacı taşıyan paydaş, rehber öğretmen olmalıdır. Eldeki bu kitabın, tüm rehber öğretmenler ve onların yetiştiği okullarda okutulması önerilir.

Yazarın bazı önerileri de subjektiftir; okul müdürlerinin sınavla atanmasını eleştirmiş(Soylu, 2018: 278), (Bakanlığa, mevzuat hazırlayıcılara tavsiyeler)(Soylu, 2018: 161) *“Müdür yardımcısı sınavla değil müdür tarafından seçilmeli. Sonuçta ekip işi. Sınavla gelen evrak memuru olur”* şeklinde yaklaşımından sınava karşı olduğu anlamı çıkmaktadır. Mülakatla yapılan atamalarda bazı güç odaklarının istekleri doğrultusunda atamaların olduğu da çok tartışılan bir konudur. Kim bilir, yazara ideal okul yöneticisi seçiminin nasıl olması gerektiği hakkındaki görüşü istense; mülakatı ve yazılıyı işin içine katacak ideal bir süreç de önerebilir. Buradaki eleştirimiz, sınavın yok sayılması halinde, okuduğunu anlamaktan aciz ama sosyal bu kalemunlukta iyi olan kişilerin de yönetici olabileceklerini hesaba katmadan düz bir yargıda bulunmasıdır.

Bazı bölümlerde trajikomik ülkem insanı hikayeleri (İmam Benim Ama Kur'anı Kardeşim Okur), (Soylu, 2018: 288-290), (İncir Odunu), (Soylu, 2018: 232), (Çocuk Evde Veli Sınavda), (Soylu, 2018: 145); aralarda dünyaya mal olmuş kültürel olgular (Neden Carcia'ya Mektup?), (Soylu, 2018: 93); bazen de tüm dünyayı ilgilendiren evrensel sorunlar (Ah Çernobil Ah), (Soylu, 2018: 281) yer almaktadır. Yine bazı öykülerde yazarın annesinin ne kadar çilekeş, muhterem bir Anadolu annesi olduğu görülmektedir. Bir bölümde annesinin; yardıma ihtiyacı olana, dara düşene yardım ettiği, yine iş başvurusunda bulunan bir gence yol harçlığı verdiğinden bahsetmiştir. Annesinin cenazesinde genç bir adamın da yas tuttuğu, defne katılmak istediği görülür. Sonrasında kim olduğu sorulduğunda, bu meçhul adam, merhumun kendisine yol harçlığı vermesi sayesinde işe girdiğini anlatmıştır. Maaş aldığı anda, aldığı parayı iade için geldiğinde ise bunu kabul etmediğini, geri almak için vermediğini söyleyip rüyasında da delikanlının işe girdiğini gördüğünü eklemiştir.

Soylu, kitabında; Milli Eğitim'in kronik sorunlarına değinmekte, kazuistik yöntemle bu sorunları somutlaştırmaktadır. Kazuistik yöntemin, eğitim yönetimi incelemelerinde en faydalı yöntem olduğu belirtilmektedir (Aydın, 2016: 191). Yazar; Milli Eğitim'in bu kronik sorunlarını sadece gündeme getirmekle kalmamış, yer yer kendisini de eleştirerek en uygun çözümleri de gerekçeleriyle pratik bir

biçimde sunabilmiştir. En önemlisi de kitabın ana okuyucu kitlesi olan eğitim yöneticilerine akademik yazında bulamayacakları bilgiler sunabilmiştir.

“Unutulmamalıdır ki üst makamlar sizi; öğretmenler, veliler ve çevreniz üzerinden değerlendirecektir. Okullarda her gün çok sayıda beklenmeyen olaylar olmaktadır. Eğer mahirsenez ve sezgileriniz kuvvetli ise olayı önlersiniz. Eğer olayı atlarsanız patlar. Bu defa krizi yönetmek zorunda kalırsınız. Şayet bunda da geç kalırsanız olay sizi arkanıza bağlar, sokak sokak süründürür. İşte en kötüsü de budur. Basına, medyaya konu olur. Olay artık bahçe kapsını aşmıştır. İnceleme soruşturma başlar. Bir müddet sonra en yakınzdakiler bile sizi çekiştirmeye; yapmasaydı etmeseydi demeye başlarlar.”(Soylu, 2018: 316).

Okul müdürlüğü çok karmaşık ve her okulun konumuna göre farklılaşan bir iştir. Sezgileriniz, öngörünüz ne kadar iyi olsa da, fark ettiğiniz soruna önlem almak için öğretmen desteği almanız gerekmektedir. Tek başına çözeniz mümkün olmayabilir. Genelde yeni atanan müdürseniz işiniz daha zordur. Yeni bir göz kronik sorunları daha iyi görür ve bu da değişim için sizi zorlar. Bir şeyler yapmazsanız kendinizi kötü hissedersiniz. Ancak eski öğretmenlerin olduğu kurumlarda değişime direnç daha çok olur. Siz dört tane bahçe kapısının sorun ürettiğini görür ve gereksizleri kapatmak için büyük bir efor harcarsınız; mesainizden, ailenizden ödün verirsiniz. Öte yandan kurumda eski paydaş olan fakat yönetim empatisinden yoksun birkaç öğretmen, kapıdaki çiçekçinin büyük bir haksızlığa uğradığını, müdür tarafından ekmeğinden edildiğinin yasını tutabilirler. Bu; bazı okullarda hizmetli olur, bazı okullarda memur... Ve iki müfettiş gelip sizi okuldaki huzursuzluk kaynağı olarak görebilir. Onlar, oynanmış bir maçı izleyen spor eleştirmeni gibi; ‘şöyle yapsaydın, böyle yapsaydın’ diye ‘durumsallığı’ katledip idealizmden şaştığınız ölçüde katalogdan uygun cezaları seçerler (Hata mı?, Kumpas mı?), (Soylu, 2018: 300-304). Bu hikayeleri okuduğunuzda, isimlendirilemeyen, literatürde yer almayan bir okul örgütü defolarını ve literatürde yerini bulamamış kör noktaları görürsünüz. Müdürün eğitim öğretim faaliyetleri dışındaki iş ve eylemlerinde, bazı paydaşların; mağdur ajitasyonu ile öğretmen desteğini almaya çalıştıkları görülür. Bu durum, kurumda kutuplaşmalara, yanlış anlamalara, dedikodulara yol açabilmektedirler. Diğer bir ifadeyle çıkarları zarar gören bir takım paydaşlar, öğretmenlerin okul müdürüyle olan yönetsel ilişkilerine müdahil olup müdüre karşı önyargı ve kamplaşma oluşturabilmektedirler. Bazende okul yönetiminden talebi karşılanmayan öğretmenin çeşitli paydaşları bu talebiyle ilgili manipüle ettikleri de görülmektedir.

Kitabın, eğitim sisteminin temel sorunlarına mutfaktan bir bakış sağlaması; okul müdürlüğünün ne derece özveriler gerektirip zorluklar barındırdığına dikkat çekmesi oldukça önemlidir. Aynı zamanda kitap; eğitimin önemi de, Türk Eğitimi Tarihinin, yurdum insanı örnekleri ile tarihsel bir süreçle izlenmesine fırsat vermektedir. Eğitim yönetimi alanında oldukça özgün bir kitap olması ve cesur paylaşımları için Sayın İbrahim Soylu hocamıza teşekkürü bir borç biliriz.